

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησία δρ. 4. Έτησία φρ. χρ. 6.
Έξάμηνος » 2. Έξάμηνος » » 3.

Συνδρομή προπληρωτέα.

Δι' ἀγγελίας καὶ διατριβᾶς ἰδιαίτεροι συμφωνίαι
προπληρωόμεναι.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΔΕΠΤΑ

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής καὶ ἰδιοκτῆτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 25.

Γραφεῖα—ὁδὸς Τσαμαδοῦ 10.

Ἀθήναι, Κυριακῆ, 18 Νοεμβρίου 1904

Ἡ «ΝΥΚΤΕΡΙΣ» ἡ ἑνεκα τῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς προπαραελθούσης ἐβδομάδος λαθόντων χώρᾶν θλιβερῶν γεγονότων, μὴ ἐπιτρεπόντων οἰανδῆποτε περὶ τὰ θεατρικὰ ἀπασχόλησιν, μὴ ἐκδοθεῖσα τὴν παρελθούσαν ἑαυρισκῆν, ἐπαναλαμβάνει ἀπὸ σήμερον τὴν ἐκδοσὶν τῆς.

ΣΚΑΦΟΣ ΑΝΕΡΜΑΤΙΣΤΩΝ

Ἡ ποθητὴ ἡμέρα, καθ' ἣν τὸ Βασιλικὸν Θέατρον θ' ἀναπετάσῃ τὰς πύλας του πληροῦν οὕτω τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς πόθους τοῦ Πανελληνίου, ὅπερ εἰς αὐτὸ προσατενίζει ὡς εἰς τὸν φαεινὸν καὶ μαρμαίροντα ἀστέρα τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης καὶ Φιλολογίας, ἐπέστη. Ὀλίγαι ἀκόμη ἡμέραι καὶ ἰδοὺ τὸ Βασ. Θέατρον ἀρχόμενον τῶν παραστάσεων του.

Προσφιλὴς ἡ στιγμή ἡ τοσοῦτον ἐγγὺς ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τοσοῦτον μακρὰν ριπτομένη ὑπὸ τῆς καιούσης τὰ στήθη μας ἀνυπομονησίας.

Ἄλλ' ὅμως, ἵνα διὰ μυριοστὴν ἔτι φορὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι οὐδεμία χαρὰ, οὐδεμία εὐτυχία εἶναι τελεία καὶ ἀμιγῆς λύπης τινος, τὰς παλλούσας καρδίας μας κατέχει ἤδη ἡ πικρία καὶ ἡ θλίψις, ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη θὰ εὕρῃ τὸ θέατρον ἄνευ Διευθυντοῦ. Διότι, ὡς φαίνεται, πέπτωται ὑπὸ τὸν γλαυκὸν τοῦτον τῆς Ἑλλάδος οὐρανόν, ὑπὸ τὴν ἀίγλην τοῦ ὁποίου ἄλλοτε ἐδημιουργήθη ἐν παντὶ τὸ Τέλειον, ἤδη νὰ προβάλλῃ πάντοτε τὴν εἰδεχθῆ μορφήν του τὸ Ἄτελές, ἀφ' οὗ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Βασ. Θεάτρου κ. Βλάχος ἐγγὺς τῆς ἡμέρας τῆς ἐπισήμου ἐνάρξεως τῶν παραστάσεων ἠναγκάσθη διὰ ψυχολογικῆς πίεσεως ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦτου, ὑποβάλλων τὴν παραίτησίν του ἐκ τῆς θέσεως ἐκείνης, ἣτις τῷ παρεῖχε μὲν τιμὴν, ἀλλὰ τιμὴν ἀγοραζομένην διὰ καθημερινῶν πικριῶν καὶ δακρύων ὡς ἐκ τῶν δυσχερειῶν τῶν ἀναμεμιγμένων μετὰ τοῦ ἔργου, χωρὶς ὅμως καὶ οὐδεμία κατόπιν μέχρι τοῦδε νὰ ληφθῇ μέριμνα, ὅπως διορισθῇ ἕτερος εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ.

Καὶ ἤδη ἐγείρεται τὸ ἐρώτημα.

Πῶς δύναται νὰ γίνῃ ἑναρξίς παραστάσεων, ἑναρξίς ἐργασίας ἄνευ Διευθυν-

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΕΡΩΝΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΕΤΡΙΑΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΗΣ
Οἱ κορυφαῖοι τοῦ εἰς Ἡράκλειον τῆς Κρήτης κατελθόντος θιάσου τῆς κ. Αἰκατ. Βερώνη.

τοῦ; Ποία ἡ κεφαλή, ἣτις θὰ ἰθύνῃ τὸ ἔργον; Ποῦ ἡ δύναμις τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὁποίας πρέπει νὰ αισθανθῇ τὸ θέατρον, ὅπως ἐργασθῇ ἐργασίαν ἀνάλογον τοῦ προορισμοῦ του;

Ἡ ἔλλειψις Διευθυντοῦ ἐν ἡμέραις ἐπισημοῦς ἀποτελεῖ χάσμα, ὅπερ πρέπει ἐγκαίρως νὰ πληρωθῇ καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξευρεθῇ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι ἂν ὄχι ἀνώτερον, ὅμως ἴσον πρὸς τὸν παραιτηθέντα κ. Βλάχον, πρόσωπον συγκεντροῦν ἐν ἑαυτῷ προσόντα ἱκανά, ἵνα τὸ Βασιλικὸν Θέατρον ὀρθοποδήσῃ καὶ βαδίσῃ ἀκόπως καὶ ἀκινδύνως τὴν ὁδόν, τὴν ὁποῖαν ἐχάραξαν οἱ πόθοι καὶ αἱ εὐχαὶ τῶν Ἑλλήνων πάντων.

Ἡ ὑπαρξίς Διευθυντοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις κρίνεται ὄχι ἀναγκαῖα, ὄχι ἀπαραίτητος, ἀλλ' ἔτι πλέον τοῦτου, διότι ὡς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν σῶμα ἄνευ κεφαλῆς, σκάφος ἄνευ κυβερνήτου, ἄνευ πηδαλίου, οὕτως ἀδυνατοῦμεν νὰ παραδεχθῶμεν καὶ τὸ φερόνυμον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Θέατρον ἀχειραγώγητον.

Σπεύσατε νὰ πληρώσητε τὸ κενόν.

Διότι κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων, καθ' ἣν τὸ Πανελλήνιον πνευματικὴν θὰ ἀγῆ πανήγυριν καὶ πᾶσα Ἑλληνος καρδιά θὰ πάλλῃ ἐξ ἀγαλλιᾶσεως καὶ ὑπερηφανείας ἐπὶ τῷ εὐφροσύνῳ Ἑθνικῷ γεγονότι, ὅτι τέλος θὰ πνεύσῃ ἐκ τοῦτου πνοὴ ζείδωρος δίδουσα καὶ αὐθιγὴν υγείαν τὴν ζωὴν καὶ τὴν δύναμιν εἰς τὴν ἀσθενικὴν καὶ κατεσκληκυῖαν Καλλιτεχνίαν μας, ἡ ἔλλειψις τοῦ Διευθυντοῦ θὰ εἶνε λίαν

αἰσθητὴ καὶ ἄγαν σοβαρά.

Δι' ὃ ἐπαναλέγομεν, ἐπάναγκες ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἔτι χρόνος δυσὶν θάττερον ἢ ν' ἀπορριφθῇ ἡ παραίτησις τοῦ κ. Βλάχου ἢ νὰ εὕρεθῇ ὁ ἰσάξιός του ἀναπληρωτῆς, ἵνα τὸ θέατρον αισθανθῇ τὴν σπιθαρὰν ἐκείνην χεῖρα, ἣτις θὰ κρατήσῃ τὰ ἡνία καὶ θὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸ εἰς τὴν ὁδόν, τὴν ὁποῖαν τὰ ὄνειρα τῶν ἐτῶν ἔχουν προδιαγράψῃ δι' αὐτό. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει διατρέχομεν τὸν κίνδυνον νὰ ἴδωμεν τὸ Βασιλικὸν Θέατρον θρυμματιζόμενον ἐπὶ τῶν σκοπέλων, εἰς οὓς μοιραῖως φέρεται ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του καὶ τοὺς ὁποίους τέλος δὲν θέλει ἀποφυγεῖ ἀφιέμενον ἀνερμάτιστον καὶ ἀπηδαλιούχτην εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ τὰς θυέλλας τῆς Ἀνωμαλίας.

Συγγρατῆσατε λοιπὸν τοὺς ἀνέμους διὰ νὰ προλάβητε τὴν τρικυμίαν.

Ἀλκιβιάδης.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΟΥΛΗΝ

Ἡ «Φερόεικος Ἑλληνικὴ σκηνὴ» σπουδαῖος Ἑθνικὸς παράγων.

Φίλε κ. Διευθυντά

Ἐδικαίωσα ἑμαυτὸν ἀναγνοὺς τὸ ἐν τῇ «Ἐστία» ἀνακοινωθὲν περὶ τοῦ Ἑθνικοῦ ἢ Βασιλικοῦ Θεάτρου φέρον τὴν ὑπογραφήν τοῦ κ. Δροσίνη, ὅτι ἀσκοπὸς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου δὲν εἶνε . . . δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε, ὁ στεγασμὸς τῆς

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΑ—ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ—ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ

Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικοῦ ἱατροῦ

Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἀνω ροσημάτων.

Ἰδιαιτέρα αἰθουσα διὰ τὰς κυρίας.

Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.

Δέξεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ ἔσπερας 8-9.

58—ὁδὸς Ἀθηνῶν—58

(Παραπλευρῶς Ἀγίας Κυριακῆς)

φερεοίκου ἑλληνικῆς σκηνῆς.

Ἐν τῇ προηγουμένη δημοσιευθείσῃ ἐπιστολῇ μου πρὸς τὴν ἀξιόλογον θεατρικὴν ἐφημερίδα σας ἀκριβῶς ἐξέφραζον τὸ παράπονόν μου καὶ ὄλων μας τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων, ὅτι πολλοὶ τῶν ἐν τοῖς γράμμασι καὶ δὴ τοῦ θεάτρου ἡγετῶν ἔχουσι στενὴν τὴν ἀντίληψιν τῆς δράσεώς των ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δὲν τρέφουσι βαθεῖαν τὴν συναίσθησιν τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ἀποστολῆς, ἀγνοοῦσιν ἐν τοῖς πλείστοις, τὰς συνθήκας, τοὺς δόρους καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἑθνικῆς ἡμῶν ζωῆς καὶ ὑπάρξεως, δὲν ἐπέστησαν τελείως ὅτι πᾶσα δράσις ἡμῶν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων εἰς κοινωφελῆ ἔργα δέον νὰ ἔχη ὡς κέντρον βαρύτητος, ὡς κέντρον ἐνεργείας, ἔργῳ καὶ δυνάμει, τὴν Ἑθνικὴν συνείδησιν, κύριον μοχλὸν καὶ ἐμβολέα, τὴν προαγωγὴν τοῦ Ἑθνικοῦ ἔργου, τὴν πραγμάτωσιν τῆς πανελληνίου ἀποκαταστάσεως. Διότι ἰδοὺ ὁ κ. Δροσίνης ὁ διακεκριμένος λόγιος, ὁ ἐμπνευσμένος ποιητὴς καὶ λογογράφος, ὁ ἐκδότης τῆς «Ἑθνικῆς Ἀγωγῆς» ὀνομάζει τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν, περιφρονητικῶς βεβαίως καὶ ἐξευτελιστικῶς, φερεοίκον, ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ καὶ ἔτι ἐλαφρᾶ τῇ Ἑθνικῇ συνείδησει, ὀρμώμενος ἴσως ἐκ τῶν πολλῶν ὁμολογούμενων αὐτῆς ἑλλείψεων καὶ ἀτελειῶν, μὴ ὑπολογίζων ποσῶς τὰς πολυτίμους αὐτῆς Ἑθνικὰς ἐκδουλεύσεις, τῆς ἐγκαταλελειμμένης παντελῶς εἰς τὴν τύχην τῆς καὶ ἀνυποστηρίκτου εἰς τοὺς ἀγῶνάς τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς. Ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ ἑλλείψεις τῆς φερεοίκου ἑλληνικῆς σκηνῆς ποῖον ἄλλον εὐθύνουσιν ἢ τοὺς ἐπιστήμους τῆς ἑλλην. σκηνῆς κατακριτάς; Καὶ δὲν ἀποτελοῦσιν αὐταὶ τρανωτάτην ἀπόδειξιν τῆς στενότητος τῆς Ἑθνικῆς συνείδησεως τῶν ἡγετῶν τοῦ θεάτρου, οἵτινες ἐνόχως ὠλιγόρησαν νὰ μεριμνήσωσι περὶ καλλιτέρας συντάξεως τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, περὶ πάσης ὕλικῆς καὶ ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς αὐτῆς ὑποστηρίξεως, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὴ ἀποτελεσματικώτερον τὴν Ἑθνικὴν ἀποστολὴν τῆς μάλιστα ἐν τῇ δούλῃ πατριδί; Καὶ ἐνῷ ἠλπίζαμεν ὅτι ἀνέτειλε πλέον ἢ χρυσῆ ἡὼς τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου διὰ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ἑθνικοῦ ἢ Βασιλικοῦ θεάτρου, ὅτι δι' αὐτοῦ θὰ ἐλαμβάνοντο μετὰ πάσης τῆς ἀπαιτουμένης διὰ τὸ ἔργον σπουδαιότητος καὶ ἑθνικοῦ πόνου τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς ἀνάδειξιν καὶ ἀνύψωσιν εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν περιωπὴν τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, μετὰ πόσης λύπης καὶ ἀπογοητεύσεως δὲν ἐμά-

θομεν, ὅτι τὸ Ἑθνικὸν ἢ Βασιλικὸν Θεάτρον πρόωριστα ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἐν Ἀθήναις ἑλλείψιν τοῦ γαλλικοῦ Vaudeville καὶ ἀπαλλάξῃ τοῦ κόπου τῆς μεταβάσεως εἰς Παρισίους τοὺς γαλλομαθεῖς καὶ ἀβροδιαίτους πολυταλάντους τῆς γῆς τοῦ Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου πρὸς ἀκροασίαν τῆς Renanne καὶ τῶν ἄλλων κορυφαίων τῆς Γαλατικῆς ὑποκριτικῆς τέχνης. Καὶ διὰ νὰ εἰμεθα, ἀκριβέστεροι καὶ δικαιώτεροι, ἐνεκρίθησαν καὶ κωμωδίαί τινες ἑλληνικῆς παραγωγῆς, ὡς ψυχία διὰ τοὺς πτωχοὺς ἐθνικολόγους καὶ θερσίμους σωβινιστάς! Καὶ δὲν εἶναι λοιπὸν ἡ τοιαύτη σκέψις καὶ ἀπόφασις τῶν ἰθυνόντων τὸ Ἑθνικὸν Θεάτρον, στενῆς ἀντιλήψεως καὶ στενωτέρας Ἑθνικῆς συνείδησεως ἀποκύημα;

Τὸ φερεοίκον τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς δι' ἡμᾶς τοὺς ὑποδούλους Ἑλληνας (καὶ ἀποτελοῦμεν ὡς γνωστὸν μεγάλην πλειοψηφίαν, τὰ $\frac{3}{4}$ ἢ τὰ $\frac{1}{5}$ τοῦ ὄλου ἑλληνισμοῦ) εἶναι τιμητικὸς τίτλος δι' αὐτήν, ἐκτὸς ἐὰν τοιοῦτον τὸν ὑπεμφαίνει ἄκων ὁ κ. Δροσίνης. Ποῖος ζῶν ἐνταῦθα Ἑλληναὶ καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις κυριωτέραις πόλεσι τῆς Μακεδονίας, Βιτωλίας, Σέρραις, Δράμας, Καβάλλας, ἀλλὰ καὶ Κωνσταντινουπόλει, Σμύρῃ, ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου καὶ ὅπου ἄλλοι οἱ σκηνῆται ἑλληνες ἠθοποιοὶ ἐπηξάν τὰς σκηνὰς αὐτῶν δὲν ἀνέπνευσαν τὸν ἠδύπνοον καὶ μυροδόλον ἀέρα τῆς ἐλευτέρας μητρὸς Ἑλλάδος, δὲν ἐλικνίσθη καὶ δὲν ἠσθάνθη ἀνακούφισιν ἐκ τοῦ ἐσπνεομένου ὑπὸ πίεσιν πολλῶν ἀτμοσφαιρῶν τῆς δουλείας ἀέρος, δὲν μετεφέρθη νοερῶς εἰς τοὺς ὡς παραδείσους, καὶ μάλιστα, ὡς παραδείσους, ἡμᾶς τοὺς ὑποδούλους, θεάτρα τῶν ἐλευτέρων Ἀθηνῶν, ἀκούων τὴν διδασκαλίαν μάλιστα ἑλληνικῶν δραμάτων ἑλλήνων ἠθοποιῶν, τῆς Φαύστας καὶ τῆς Μερόπης, τοῦ Λεωνίδου ἐν Θερμοπύλαις, τῶν Ἀρματωλῶν καὶ Κλεφτῶν κλπ. καὶ τῶν εἰδυλλίων καὶ κωμειδυλλίων Βοσκοπούλας, Μαρούλας, Μπάριμπα Δινάρδου μετὰ τὰ ἑλληνικώτατα καὶ γλυκύτατα ἔσματα τῶν, ἅτινα μετεδόθησαν ψαλλόμενα μετὰ πολλῆς Ἑθνικῆς ἀγάπης, τέρποντα τὴν ψυχὴν καὶ βαλσαμοῦντα τὰς ἐκ τῆς δουλείας πληγὰς; Τὸ ἔργον τοῦτο τῆς φερεοίκου ἑλληνικῆς σκηνῆς, τὸ ὁποῖον ὡς Ἑθνικοὶ μάρτυρες ἐπετέλεσαν καὶ ἐπιτελοῦσιν οἱ ἑλληνες ἠθοποιοὶ πρὸ πολλῶν δεκαετηρίδων μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς μικρᾶς γωνίας τῆς ἐλευτέρας Ἑλλάδος, ἀνά τὴν ὑπόδουλον ἑλληνικὴν χώραν, δὲν εἶναι ἄξιον ὑποστηρίξεως, δὲν εἶναι ἄξιον ἐπαίνου, ἀλλ' οὔτε κἂν στεγασμοῦ; Πῶς δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ περιφρονητικὴ αὕτη πρὸς αὐτὴν διαγωγὴ κύκλου τινὸς λογίων ἐν Ἀθήναις, οἵτινες, ὡς μᾶς εἶνε γνωστὸν καὶ φωρῶνται ἐκάστοτε, ὅτι ἀποτελοῦσι κύκλον αὐτοθαυμασμοῦ ἢ ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ καὶ διανέμονται πρὸς ἀλλήλους ἐταιρικῶς, τὸ προνόμιον τῆς γνώσεως καὶ κριτικῆς τοῦ θεάτρου ἐν σχέσει βεβαίως πρὸς τὸ ἴδιον

αὐτῶν συμφέρον; Δι' ἡμᾶς, καὶ μεθ' ἡμῶν πιστεύομεν ὅτι συμφωνεῖ ὀλοκλήρον τὸ ἄλλο Ἔθνος, ἡ φερεοίκος ἑλληνικὴ σκηνὴ εἶναι ἄξια πάσης ἐνθαρρύνσεως, πάσης ὑποστηρίξεως ἠθικῆς καὶ ὕλικῆς, εἶναι ἄξια καλλιτέρας τύχης, ἵνα δύνηται νὰ ἐκπληρῇ πληρέστερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον τὸν προορισμὸν τῆς, οὐ μόνον ὑπὸ ἔποψιν ἠθοπλαστικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν, ἀλλὰ μάλιστα ὑπὸ ἔποψιν Ἑθνικὴν, διότι εἶναι καὶ πρέπει νὰ θεωρηθῆται σπουδαιότατος Ἑθνικὸς παράγων ἐκ παραλλήλου βαίνων πρὸς τὸν προορισμὸν καὶ τὸν Ἑθνικὸν χαρακτῆρα τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων.

Θεσσαλονίκη, 8 Νοεμβρίου 1901.

Αἰνεάτης

ΚΑΛΗΝ ΕΠΑΝΟΔΟΝ

Ἡ καλλιτεχνικὴ δυὰς, ἡ κ. Αἰκ. Βερώνη καὶ ὁ κ. Γ. Γεννάδης, ἥτις ἐπὶ δύο καὶ ἡμισί μῆνας μᾶς ἐμύησεν εἰς τὰ μυστήρια τῆς Τέχνης, ἐπαρουσίασε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὸ ἄρρητον κάλλος αὐτῆς, καὶ ἐπλήρωσε τὴν ψυχὴν μας μετὰ τόσον γλυκειὰς καὶ σφοδρὰς συγκινήσεις, ἡ δυὰς τῶν ἀστέρων τούτων, οἵτινες σελαγίζουσι μετὰ τὸ γλυκύ των φῶς εἰς τὸν ἐκπαγλὸν ὀρίζοντα τοῦ Ἑλλ. Θεάτρου, ἡ Βερώνη καὶ ὁ Γεννάδης ἀνεχώρησαν διὰ τὸ Ἡράκλειον πρὸ τινῶν ἡμερῶν. Ἀνεχώρησαν μακρὰν ἡμῶν καὶ ἡ καρδίᾳ μας ἠσθάνθη ἐν αὐτῇ τὴν ἀόριστον θλίψιν, ὅτι κἄτι μᾶς λείπει, ὅτι κἄτι ἀπωλέσαμεν· ἀλλὰ τὴν πικρίαν ταύτην μετριάξει ἄφ' ἑτέρου ἢ Ἑλπίς ὅτι θὰ ἐπανίδωμεν αὐτοὺς καὶ πάλιν προσεχῶς. Ὡς αἱ χελιδόνες θὰ ἐπανέλθωσι καὶ πάλιν τὸ ἔαρ διὰ νὰ εὐρωσι τὴν ἐγκαταληφθεῖσαν φωλεάν των, νὰ εὐρωσι τοὺς φίλους των, νὰ εὐρωσι τοὺς θαυμαστάς των. Διὰ τοῦτο μετὰ τὴν παρήγορον ταύτην ἐλπίδα μένοντες, σφιγγομεν αὐτῶν τὴν χεῖρα καὶ τοῖς εὐχόμεθα ἐκ μέσης καρδίας κατευόδιον καὶ δάφνας, ἀποτεινόντες αὐτοῖς οὐχὶ τὸ «χαίρετε» ὅπερ ἤδη εἶνε πικρὸν, ἀλλὰ τὸ γλυκὺ au revoir.

Au revoir λοιπὸν σεμνοὶ καὶ εὐγενεῖς τῆς Τέχνης μῦσται, au revoir λαμπροὶ τοῦ καλοῦ ἀριστοτέχνηαι.

Εἰς ἐκ τῶν πρωταθλητῶν τοῦ θιάσου εἶνε καὶ ὁ Γ. Πετρίδης. Σκαπανεὺς καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς ἐκ τῶν ἀρίστων, ὅστις, καὶ αὐτὸς πολλὰς εἰς τὸ θεάτρον προσήνεγκεν ὑπηρεσίας. Δημιουργὸς χαρακτῆρων, ἐνστερνίζεται τοὺς ρόλους τοὺς ὁποίους ὑποδύεται, ἀποσπῶν ἀκράτητα τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ

«Βασιλικὸν Θεάτρον»

«Ἑλληνικὸς Β. Θιάσος»

Ἐρίσθη τέλος πάντων ἡ εὐτυχὴς ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τοῦ Βασιλικοῦ Θεά-

τρού η 24 Νοεμβρίου, η ημέρα εκείνη, καθ' ην έναγωνίως αναμένει το Πανελλήνιον να ἴδῃ πληρουμένους τοὺς πόθους αὐτοῦ, καίτοι οὐχὶ ὡς ἀκριβῶς ἀνέμενε καὶ ἠλπίζε. Διότι πλὴν τοῦ ὅτι δὲν θὰ διδαχθῆ ὀλόκληρον ἑλληνικὸν ἔργον, ὡς ἐπαλειπμένως ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἐγράψαμεν ἀλλὰ μία σκηνὴ ἐνὸς καὶ μονόπρακτου κωμωδίου, θ' ἀναπετάσῃ τὰς πύλας του καὶ θὰ ὑψώσῃ τὴν αὐλαίαν του καὶ χωρὶς διεύθυνσιν, καθότι ἡ τῶς τοιαύτη παρητήθη.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐνάρξεως ἐκλονίσθη οὕτω :

Ἡ ὀρχήστρα τῆς Μουσικῆς Ἐταιρίας θ' ἀνακρούσῃ τὸν Ἐθνικὸν Ἵμνον, κατόπιν δὲ διάφορα ἐκλεκτὰ τεμάχια.

Ἐπειτα ὁ Διον. Ταβουλάρης φέρων τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ δράματος τῆς «Μαρίας Δοξαπατρῆ» τοῦ Βερναρδάκη, θ' ἀπαγγεῖλῃ τὸν μονόλογον τῆς ἐ' πράξεως αὐτοῦ. Θὰ ἐπακολουθήσῃ δὲ πάλιν ἡ ἐκτέλεσις μουσικῶν τεμαχίων καὶ εἶτα διάλειμμα 20 λεπτῶν.

Κατόπιν θὰ διδαχθῆ ἡ μονόπρακτος κωμωδία τοῦ Κορομηλά «Ὁ Θάνατος τοῦ Περικλέους» ὑπὸ τῶν ἐξῆς ἠθοποιῶν: Ἀρβανιτόπουλος - Πετρίδης, Βόγκλας - Νίκας, Ἐλένη - Λαλαούνη, Μαρία - Φύρστ, Κανελλᾶτος - Τασόγλου, Σοφία - Ρούσου καὶ Ἡλίας - Χαλκιάπουλος.

Διάφορα δὲ μουσικὰ τεμάχια καὶ διάλειμμα πάλιν 10 λεπτῶν.

Καὶ τέλος θὰ διδαχθῆ ἡ μονόπρακτος κωμωδία τοῦ Χαρ. Ἀννίνου «Ζητεῖται ὑπηρέτης» ὑπὸ τῶν ἐξῆς ἠθοποιῶν.

Κουρούνης - Ζάνος, Ἀριστείδης - Φύρστ, Εὐανθία - Νίκα καὶ Μαριγώ - Δράκου.

Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐγένετο μία γενικὴ δοκιμὴ τῶν ἔργων ἐπὶ τῆς σκηνῆς μετὰ τὸν σκηνικὸν διάκοσμον ἐκάστου ἔργου, μετὰ τὰς ἐνδυμασίας καὶ τὰ ψυμμίθια τῶν οἱ ἠθοποιοί, καὶ μετὰ τὸν τῶν φωτισμὸν, ὅπως θὰ εἶνε καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως.

Σήμερον τὸ ἑσπέρας θὰ ἐπαναλειφθῆ ἡ γενικὴ αὕτη δοκιμὴ καὶ ἐνώπιον τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας.

Εἰς τὸν θίασον προσελήφθησαν δύο ἐπιθεωρητοὶ, ὁ Κ. Ἀγγελάκης, ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του Δ. Ἀγγελάκη καὶ ἡ δις Χριστίνα Ρούσου.

Ἐποβόλους τοῦ θιάσου εἶνε ὁ Κ. Γαλάνης, ταμίαι δὲ ὁ Γ. Καρμπάνος

Περὶ τοῦ ἄλλου προσωπικοῦ τοῦ θεάτρου καὶ ὄλων τῶν σχετικῶν αὐτοῦ εἰς τὸ προσεχές.

«Θιάσος Ρεζάν»

Ἡ Ρεζάν θ' ἀρχίσῃ τὰς παραστάσεις τῆς μεθαύριον Δευτέραν 26 Νοεμβρίου ὁπότε καὶ ἀφικνεῖται ἐνταῦθα.

«Θέατρον Βαριετέ»

«Νέα Σκηνή»

Ἡ «Νέα Σκηνή», ἡ μετὰ τὸσαύτης ἐπιμελείας καὶ ὑπὸ τὸσαύτην, ἐπιβεβλημένην ἄλλως τε ἕνεκα τῶν συνθηκῶν καὶ τῆς οἰκτρᾶς τῶν θεατρικῶν μας καταστάσεως, ἐχεμύθειαν ἐργαζομένη ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, θὰ ἐμφανισθῆ τέλος πάν-

των τὴν προσεχῆ Τετάρτην ἐπισήμως εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν Δημόσιον ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Βαριετέ».

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι, δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς θαῦμα, πῶς κατάρθωσε, παρ' ὅλην τὴν ἀντίδρασιν ἣν εὗρε παρὰ πολλῶν, νὰ ζήσῃ ὡς ἰδέα καὶ νὰ περιβληθῆ τὴν φωτεινὴν σάρκα τῆς πραγματικότητος.

Ἐξῆσε παρ' ὅλα τὰ λαβόντα χώραν μέχρι σήμερον παρὰ τῶν καλοθελητῶν πρὸς ματαίωσιν τῆς ὑψηλῆς ἄμα καὶ ἐθνικῆς ταύτης ἰδέας καὶ εὐχόμεθα νὰ ζήσῃ τὸ πρῶτον αὐτὸ καλλιτεχνικὸν ἐπὶ τὰ πρόσω βῆμα τῆς ἀληθοῦς Ἐθνικῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς χάρις εἰς τὸν σιδηροῦν χαρακτήρα τοῦ ποιητοῦ καὶ πρωτεργάτου τῆς ἰδρύσεως κ. Κ. Χριστομάνου καὶ τὴν αὐταπάρνησιν τῶν εὐγενῶν νέων, οἵτινες ἀποτελοῦν τὸ ἄριστον ὕλικόν μετὰ τὸ ὅποιον θὰ πλασθῆ μεθοδικῶς ἡ Ἑλληνικὴ τοῦ Ἐθνικοῦ μας θεάτρου τέχνη.

Τὴν ἐναρξίν τῆς ἡ «Νέα Σκηνή» θὰ κάμῃ (θρίαμβος) μετὰ Ἑλληνικὸν ἔργον, τὴν «Ἀλκηστιν» τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Χριστομάνου, εἰς γλῶσσαν δημῶδη, καὶ ὅχι, ὡς ἐσκίπτετο μέχρι τινός, μετὰ φρασίν ξένου ἔργου.

Ἡ «Νυκτερίς» σεμνύνεται διὰ τοῦτο σήμερον, καθότι εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς γράφουσα περὶ τῆς «Νέας Σκηνῆς» εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς: «... κατὰ πᾶσαν ὁμῶς πιθανότητα θ' ἀρχίσῃ μετὰ ξένον ἔργον καὶ ὅχι μετὰ πρωτότυπον ἑλληνικόν, ὡς ἠλπίζομεν καὶ ὤφειλεν αὕτη, διότι, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται, κατεβλήθη μεγαλειτέρα καὶ περισσοτέρα ἐπιμελεῖα διὰ τὴν ἐκγύμνασιν τούτου καὶ παρασκευῆν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν παράστασιν. Ἀποδείξεις τρανωτάτης εἶνε, ὅτι ἡ μὲν «Πριγκήπισσα Μαλὲν» καὶ ἡ «Ἀγριόπαπια» εἶνε ἔτοιμα καθ' ὅλα πρὸς διδασκαλίαν, ἡ δὲ «Ἀλκηστις» μόλις χθὲς (δηλ. Σάββατον 3 Νοεμβρίου) διενεμήθη, καὶ τοῦτο, διότι μόλις προχθὲς (Παρασκευὴ 2 Νοεμβρίου) τὸ ἑσπέρας κατάρθωσαν νὰ ληφθῆ ἡ μουσικὴ τῶν χορικῶν. Ἄρα καὶ ἡ «Νέα Σκηνή» θ' ἀρχίσῃ δυστυχῶς μετὰ φρασίν ξένου ἔργου, διότι αἱ ὀλίγαι πλέον ὑπολειπόμεναι ἡμέραι μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς (εἶχεν ὁρισθῆ ἡ 15 Νοεμβρίου) δὲν θὰ ἐπαρκέσουν διὰ τὴν τελείαν ἐκγύμνασιν τοῦ ἔργου τοῦ Εὐριπίδου...»

Ἡ «Νέα Σκηνή» ἔχουσα εἰς τὸ πρόγραμμά τῆς ὡς κορωνίδα τὴν θέλησιν, ἀσπαζομένη δὲ καὶ πᾶσαν ὀρθὴν γνώμην ἢ κρίσιν, μετέθεσε μετὰ πᾶσαν θυσίαν τὴν ἐναρξίν τῶν παραστάσεων τῆς ἀπὸ τῆς 15 εἰς τὴν 21 Νοεμβρίου καὶ οὕτω ὁ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῶν παραστάσεων τῆς χρόνος ἤρκεσε πρὸς τελείαν ἐκγύμνασιν τῆς «Ἀλκίστιδος» τοῦ Εὐριπίδου.

Ἡ διανομὴ ἐγένετο οὕτω :

Ἀλκηστις—Εἰμαρμένη Ἐανθάκη, Ἄδμητος—Παπαγεωργίου, Ἡρακλῆς—Λέων, Ἀπόλλων—Σκίπης, Θάνατος—Καλογερίκος, Φόρη—Ζήνων, θεράπων—Μυράτ, θεραπεινὸς—Πασαγιάννη, Κορυφαῖοι—Ροδάκης καὶ Ραυ-

τόπουλος.

Χορός: Ἐλ. Ἐανθάκη, Κυβ. Ἀδριανου, Σ. Ποθητοῦ, Ἀναστ. Μαρινάκη, Χριστοβίτης, Σικελιανός, Πασαγιάννης, Σαραντινός, Χρυσομάλλης.

Ἐπόκρουσις χορικῶν μετὰ μουσικὴν τοῦ Γκλούκ.

Μετὰ τὴν «Ἀλκηστιν» θὰ διδαχθῶσιν ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ἡ «Πριγκήπισσα Μαλὲν» τοῦ Μέτερλικ, ἡς τὴν διανομὴν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας, καὶ ἡ «Ἀγριόπαπια» τοῦ Ἴψεν, διανεμηθεῖσα οὕτω :

Γιαλμάρ—Μυράτ, Γάινα σύζυγος τοῦ—Πασαγιάννη, Ἐτβίγη, θυγάτηρ τῶν—Ἀδριανου, Βέρλε—Ραυτόπουλος, Γρηγόριος, υἱὸς τοῦ—Παπαγεωργίου, Ρέλιγκ, ἰατρός—Καλογερίκος, Μόλβικ—Χριστοβίτης, Κα Σέρβη—Εἰμαρμένη—Ἐανθάκη, Χονδρὸς Κύριος—Λέων, Μύωψ Κύριος—Πασαγιάννης, Φαλακρὸς Κύριος—Βρατσάνος, Γ' Κύριος—Σικελιανός, Ἐκδαλ—Χρυσομάλλης, Πέτερσεν—Ζήνων, Ἰένσεν—Σκίπης καὶ Βόλφ—Σαραντινός.

Ἀπὸ τὸν θίασον τῶν μυστῶν δημοσιευθέντα εἰς προηγούμενον φύλλον παρελείφθη κατὰ λάθος ὁ κ. Μ. Μυράτ, ἀνήκων καὶ οὗτος εἰς τὴν «Νέαν Σκηνήν».

Ἡ σκηνὴ τοῦ «Βαριετέ» ἀνεκαινίσθη καθ' ὀλοκληρίαν μετὰ σκηνογραφίας ὄλων νέας κατὰ τὰ ὑποδείγματα τοῦ κ. Χριστομάνου, ἐπεξεργασθέντα παρὰ τοῦ ἰδίου. Καὶ αἱ ἐνδυμασίαι καινούργιαι.

Ἡ αὐλαία ἀντεκατεστάθη διὰ μετὰ ζωτοῦ ὑφάσματος κυανοῦ χρώματος· δὲν θὰ αἰρεται δέ, ἀλλὰ θὰ σύρεται ἀπὸ τὰ πλάγια, κεχωρισμένη οὕσα εἰς δύο μετὰ πλούσια καὶ χρυσὰ κρόσια.

«Θιάσος Χειραφέντις Σουρῆ»

Μετὰ τὰς τρεῖς παραστάσεις, ἃς ἔδωκεν εἰς τὴν Σῦρον ὁ θίασος ἐπανῆλθε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς Ἀθήνας, πλὴν τῶν κκ. Ζάμπου καὶ Καζούρη, αἵτινες δὲν ἐπανῆλθον ἔτι.

Προχθὲς συνῆλθον οἱ ἠθοποιοὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Σουρῆ καὶ ἀφοῦ ἀντηλλάγησαν διάφοροι γνῶμαι διελύθη ὁ θίασος, διότι καίτοι παρέστησαν ἐμπράκτως εἰς τὸν Σουρῆν τὸ ἀσύμφορον τῆς ἐργασίας, αὐτὸς δὲν ἐδέχθη νὰ λάβῃ ὀλιγώτερον τῶν 40 ο)ο οὔτε νὰ ἐλαττώσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν προσώπων τῆς κωμωδίας ἀνερχομένων εἰς 16. Ἐνεκα τούτου δὲν θὰ γίνῃ ἡ ἀνά τὸ ἐξωτερικὸν περιοδεία.

Συνέφερε τοὺς ἠθοποιούς τοῦ θιάσου τῶν Νεφελῶν πέρυσιν ἡ συμφωνία τῶν 40 ο)ο, ἀλλ' ἦσαν μόνον 7 πρόσωπα, δηλαδὴ δύο ὀλιγώτερα τοῦ ἡμῶς τῆς Χειραφεντήσεως. Τοῦτο ὁμῶς δὲν θέλει νὰ ἐννοήσῃ ὁ κ. Σουρῆς καὶ οὕτω ἀπῆλθεν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

Χειμερινὸν Θέατρον Ἡρακλείου

«Θιάσος Αἰκατερίνης Βερώνη»

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἀνεχώρησε δι' Ἡράκλειον ὁ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Βερώνης θίασος, ὅπως δώσῃ ἐκεῖ σειράν παραστάσεων διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον.

Ἡ καθόδος αὕτη τοῦ θιάσου τῆς κ. Βερώνης εἰς Ἡράκλειον μέγαν ἐπιτελεῖ σκοπὸν· εἶνε οἰονεὶ ὁ πρόδρομος τῆς ἐνώ-

σεως τῆς Κρήτης μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Πλὴν δὲ τούτου καὶ οἱ φιλόμουσοι Κρη-
τες θὰ διέλθωσι λαμπρὰς φιλογολογικὰς ἐ-
σπέρας διὰ τῶν ἐξόχων ἔργων, ἅτινα
τόσον τελείως διερμηνεύει ὁ θίασος οὗτος.

Οἱ ἀποτελοῦντες τὸν θίασον ἠθοποιοὶ
εἰσὶν :

Γυναῖκες : Αἰκατερίνη Βερώνη, Σμαράγδα
Βερώνη, Ἄννα Ἀλεξίου, Αἰμιλία Μαρτίκου,
Χαρίκλεια Λοράνδου, Μαρία Χέλμη. Ἄνδρες:
Γεννάδης, Βερώνης, Πετρίδης, Μαρτίκος, Ἀ-
λεξίου, Χέλμης, Λοράνδος, Χαλιόπουλος, Ἡ-
σαΐας (ὕποβόλεος), Βαλαλάς, Τσαλίκης καὶ
τινα ἄλλα συμπληρωτικὰ πρόσωπα.

Τὸ δραματολόγιον τοῦ θιάσου περι-
λαμβάνει τὰ ἐκλεκτότερα τῶν ἔργων,
ἅτινα μόνον ἢ καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυΐα τῆς
κ. Βερώνης, τοῦ Γεννάδη καὶ τοῦ Πετρί-
δου δύναται ν' ἀποδώσῃ τελείως τὰς ὑ-
ψηλὰς ιδέας τῶν. Τὰ ἔργα ταῦτα εἰσὶ :

Δράματα : Μάγδα, Τιμή, Φερεόλ, Ἐθρησία
Ρακέν, Ἐνοχος, ἠθοποιοὶ Ἀυτοκράτορος, Βρυ-
κόλακες, Πριγκίπισσα Βαγδάτης, Διονυσία,
Ἀρχισιδουρούγος, Ἀδριανή, Κυρία μὲ τὰς
Καμελίαις, Φρού—Φρού κλπ. κλπ.

Τραγωδία : Σαπφώ, Καλαποθάκη διευ-
θυντοῦ τοῦ «Ἐμπρός», Ἀρτεμισία, Ἀμπελά,
Φαῦστα—Μερόπη, Βερναρδάκη, Γαλάτεια κλ.

Νέα δὲ ἔργα τὰ ἐξῆς : Δώρα, Σαρδοῦ,
Εἰσαγγελεὺς (La robe rouge= ἐρυθρὰ τῆβε-
νος) Μπριέ, μεταφρασθέντα ἀμφότερα ὑπὸ τοῦ
κ. Ματαράχα διευθυντοῦ τοῦ «Ἐθνους»,
Λαμπαδηφορία τοῦ Ἐρβιέ, μεταφρασθὲν ὑπὸ
Βεργοπούλου καὶ Ἰλιγγος τοῦ Μπρέκλ, μετα-
φρασθὲν ὑπὸ Κωνστ. Πετρίδου.

Ὁ θίασος θὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ἀθήνας
τὴν 17 Μαΐου, θὰ παίξῃ δὲ καθ' ὄλον τὸ
θέρος εἰς ἕν ἀπὸ τὰ κεντρικώτερα θεάτρα.

«Χειμερινὸν Θεάτρον Χανίων»

Τὴν προπαραελθούσαν Πέμπτην ἀνε-
χωρησε διὰ Χανία Κρήτης ἑλληνικὸς
δραματικὸς θίασος, ὅπως δώσῃ ἐκεῖ σειράν
παραστάσεων διὰ τὴν χειμερινὴν περί-
οδον.

Οἱ ἀπαρτίσαντες τὸν θίασον τοῦτον
ἠθοποιοὶ εἰσὶν :

Γυναῖκες : Μελομένη Κωνσταντινοπούλου,
Εὐδοξία Σταματοπούλου, Χαρίκλεια Κυριακί-
δου ἢ Γούτη καὶ δύο ἄλλαι, ὧν τὰ ὀνόματα
δὲν ἐγνώσθησαν.

Ἄνδρες : Π. Σταματοπούλος, Π. Παπαστε-
φάνου, Γ. Χρυσάκης, Κ. Βεντούρας, Π. Κων-
σταντινόπουλος, Αἰμ. Βεάκης, Ἐθρεύς, Μιχ.
Τσοκάτος, Ν. Κυριακίδης, Ν. Βαρβέρης καὶ
Ἀλεξάνδρου.

Πίκυαν

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

«Δημοτικὸν Θεάτρον Ἀθηνῶν»

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐπαίχθη τὸ
πρῶτον ἐφέτος ἡ «Donna Juanita», τὴν ὁ-
ποῖαν ὑποδύεται μετὰ πολλῆς λεπτότητος καὶ
χάριτος ἡ κ. Ντάρβια.

— Καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ ἔπαιζαν καὶ
ἔψαλλον πολὺ καλά· ἐπίσης καὶ τὸ κόρο ἔψαλ-
λεν ἀρκετὰ καλά.

— Ἡ δευτέρα πρῶτα πρέπει νὰ προσέχῃ
ὀλίγον εἰς τὰ φινάλε τῆς, διότι τῆς ξεφεύγει ἡ
φωνή.

— Ὁ τενόρος εἶνε ἀρκετὰ καλός.

— Κόσμος πολὺς παρηκολούθησε τὴν πα-
ράστασιν. Τὰ περισσότερα τῶν ἀσμάτων ἠ-
ναγκάζοντο νὰ ἐπαναλάβουν τῇ ἀπαιτήσῃ τῶν
θεατῶν, οἵτινες ἐχειροκρότουσαν διαρκῶς.

— Κατὰ τὰ διαλείμματα τρεῖς ἀνθυπολο-
χαγοὶ τοῦ μηχανικοῦ εἰσέρχοντο διὰ τῆς θύ-
ρας τῆς σκηνῆς καὶ συνωμίζον μετὰ τῆς κορί-

στες. Καλὸν εἶνε νὰ κλείσῃ ἡ θύρα αὕτη.

— Χθὲς ἐπαίχθη ἡ «Melle Nituche», τὴν
ὁποῖαν ὑπεδύθη ὁ κ. Ντάρβια μετὰ πολλῆς
χάριτος καὶ τέχνης· αἱ ἀμφιέσεις τῆς καὶ ἡ
κόμωσις τῆς ἦσαν πλούσιαι καὶ ἐπιμελετη-
μέναι.

Ἡ Saffo ὡς prima donna ἔπαιζε πολὺ
καλὰ.

— Καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ ἔπαιζαν
ἀρκετὰ καλά.

— Ἡ τελευταία σκηνὴ τῆς δευτέρας πρά-
ξεως ἡ παριστώσα θεάτρον μὲ τὰ θεωρεῖα
πλήρη θεατῶν ἦτο θεαματικωτάκη· ἤρесе
πολὺ, διὰ καὶ ἐπανελήφθη ἐν μέσῳ τῶν χει-
ροκροτημάτων τῶν θεατῶν.

— Ἀπόψε ἐπαναλαμβάνεται ἡ β' καὶ γ'
πράξις τῆς «Donna Juanita» καὶ ἡ «Gran
Via».

«Θεάτρον Βαριετῆ»

Τὸ προπαραελθὸν Σάββατον καὶ τὴν Κυρια-
κὴν (3 καὶ 4 Νοεμβρίου) ἐπαίχθη κατ' ἐπα-
νάληψιν ἡ «Ἐθρησία Ρακέν» τοῦ Ζολᾶ, τὴν
ὁποῖαν ὑπεδύθη ἡ κ. Βερώνη μετὰ μεγάλης
δυνάμεως καὶ τέχνης· ἡ δὴθεν ἀδιαφορία τῆς,
ὁ ἔρωσ τῆς, ὁ φόβος τῆς, αἱ διάφοροι ιδέαι τῆς
καὶ τὰ ὑπερεκθειάζοντα τὴν καρδίαν τῆς
πάθη ἦσαν ὅλα ὁμοῦ ἐκ περιτροπῆς ἀποτυ-
πωμένα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς (πρᾶξ. α' καὶ
β') ὡς καὶ ἡ τύψις τοῦ συνειδότης (πρᾶξ. γ'
καὶ δ')· εἰς τὰς δύο ταύτας πράξεις ἔδειξε
ὄλην τὴν ὑποκριτικὴν τῆς δύναμιν καὶ τέ-
χνην· ἔπαθε καὶ συντριβὴ ἀληθινὰ, ἐπα-
ράχθη ἡ καρδία τῆς πράγματι, ἐπάλαυσε μὲ
ὄλην τὴν δύναμιν τῶν νεύρων τῆς· μετὰ τὴν
παραστάσιν ἐπισκεφθέντες τὴν κ. Βερώνη εἰς
τὸ καμαρίν τῆς, τὴν εὗραμεν ἀκόμη μὲ τὴν
νευρικὴν ἐκείνην ἐξέγερσιν καὶ μὲ τὸν φόβον
ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι τὴν παρακολουθεῖ ἐτι τὸ φά-
σμα τοῦ Καμίλλου καὶ ὅτι ἡ γραία Ρακέν τὴν
ἀπειλεῖ διὰ τῶν ἀγρίων τῆς ὀφθαλμῶν νὰ τὴν
παραδώσῃ εἰς τὴν ἐξούσιαν.

— Εἰς τὴν αὐτὴν νευρικὴν ἐξέγερσιν εὐ-
ρομεν καὶ τὸν ὑποδύοντα τὸν ἔραστήν καὶ
συναυτοῦργόν τῆς εἰς τὸν φόνον τοῦ συζύγου
τῆς Καμίλλου Λαυρέντιου—Γεννάδην. Ἡ ὑπο-
κριτικὴ δύναμις τοῦ Γεννάδη καὶ ἡ τέχνη μὲθ'
ἧς ὑπεδύθη τὸν Λαυρέντιον, μᾶς κατέπληξε
κυριολεκτικῶς ὁ γλυκὺς ζωγράφος τῶν δύο
πρῶτων πράξεων ἄρδην μετεβλήθη εἰς τὰς δύο
ἀκολούθους τὸ ἐγκλημα, ὁ φόβος τῆς ἀνακα-
λύψεως, τῆς προδοσίας, ἡ ταραχὴ, ἡ τύψις
τῆς συνειδήσεως καὶ ὅλα τὰ πλημμυρίζοντα
τὴν καρδίαν τοῦ Λαυρεντίου πάθη ἦσαν ἐξω-
γραφισμένα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ πράγματι,
τοῦ ἀληθῶς πάσχοντος, φοβούμενου, μὴ εὐρί-
σκοντος στιγμὴν ἡσυχίας Γεννάδη· ποῖαν σκη-
νὴν νὰ θαυμάσῃ τις πρῶτην; τὴν σκηνὴν τῆς
ἀφαίρεσεως τῆς εἰκόνης τοῦ Καμίλλου, καθ'
ἣν ἀποκαλύπτεται τὸ ἐγκλημα, ἡ τὴν σκηνὴν
τοῦ σπασμωδικοῦ γέλωτος, καθ' ἣν πίπτει ἐπὶ
τῆς πολυθρόνας· εἰς ὅλας παίζει μετὰ μεγάλης
φυσικότητος καὶ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας καὶ τέ-
χνης· εἰς τὰς σκηνὰς ταύτας παταγωδῶς ἐχει-
ροκροτήθη. Τοσοῦτον ἐπαθαίνοντο ἀμφότεροι,
ὥστε ἡ νευρικὴ ἐξέγερσις ἐξηκολούθει καὶ
τὴν ἐπομένην ἡμέραν.

— Τὴν γραιὴν Ρακέν ὑπεδύθη ἡ κ. Ἀλε-
ξίου μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν· εἰς τὴν σκηνὴν,
καθ' ἣν μανθάνει τοὺς δολοφόνους τοῦ υἱοῦ τῆς,
ὡς καὶ εἰς τὴν σκηνὴν, καθ' ἣν εἶνε παράλυ-
τος καὶ ἀλαλος καὶ εἶτα ἀναλαμβάνει αἰφνι-
δίως δυνάμεις, ἔπαιξε παρά πᾶσαν προσδοκίαν
πολὺ καλά. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὸ
μέρος αὐτὸ θέλει πρῶτης δυνάμεως δραματι-
κῆν ἠθοποιὸν διὰ νὰ φανῇ, ὥστε ὅ,τι ἔκαμεν
ἡ κ. Ἀλεξίου ἦτο ἀνώτερον ἐαυτῆς καὶ δι'
αὐτὸ εἶνε ἀξία συγχαρητηρίων. Τοῦτο ὀφείλε-
ται εἰς τὴν μεγάλην ἐπιμέλειαν, ἣν κατέβα-
λεν, καὶ τὴν συγκέντρωσιν ὄλων τῆς τῶν δυ-
νάμεων.

— Τὸν Καμίλλον ὑπεδύθη ὁ Κ. Ἀγγελά-
κης μὲ πολλὴν φυσικότητα· μικρὰ ἐπιτήδευ-
σις φωνῆς παρετηρήθη μόνον, ἥτις ὀσημέραι
διορθώνεται.

— Καὶ ὁ Βερώνης, ὡς Γκριβέ, ὁ Λοράν
δος, ὡς Μισώ καὶ ἡ κ. Αἰμιλία Μαρτίκου, ὡς
Σωσάνα ἦσαν καλοί.

— Καθ' ὄλην τὴν προπαραελθούσαν ἔβδο-
μάδα διεκόπησαν αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις,
ἐνεκα τῶν θλιβερῶν γεγονότων τῶν λαθόντων
χώραν τότε καὶ μολὶς τὸ Σάββατον (11 Νοεμ-
βρίου) ἐπανελήφθησαν αὐταί.

— Ἐπαίχθησαν τὸ πρῶτον ἐφέτος «Οἱ
βρυκόλακες» τοῦ Ἰψεν· ἡ παράστασις αὕτη
ἐδόθη ὑπὲρ τοῦ ταμίου τοῦ Θεάτρου Γ. Σπυ-
ροπούλου.

— Τὴν Ἐλένην Ἀλβεν ὑπεδύθη ἡ κ. Βε-
ρώνη μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὴν δυνά-
μεως καὶ τέχνης.

— Τὸν Ὄσβάλδον ὑπεδύθη ὁ κ. Γεννάδης
μετὰ θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας· εἰς ὅλας τοῦ
τὰς σκηνὰς ἦτο τέλειος, φυσικώτατος· τελεία
ἀποτύπωσις τοῦ χαρακτήρος καὶ πλέον ἢ τε-
λεία ἡ ἀπεικόνισις τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς
φοβερᾶς ἀσθενείας τοῦ· εἰς τὴν σκηνὴν, καθ'
ἣν διηγείται τὰ πάντα πρὸς τὴν μητέρα του
καὶ εἶτα τὴν παρακαλεῖ νὰ τὸν σώσῃ ἐρχομένη
αὕτη εἰς βοήθειάν του, ἦτο τελειότατος, ἐξο-
χος. Ἐκεῖ ὅμως ὅπου κυριολεκτικῶς ἐθριάμ-
βευσεν, ἦτον αἱ τελευταῖαι σκηναὶ τῆς γ'
πράξεως· ἐξήρθη εἰς ὕψη καλλιτεχνικὰ δυσ-
θεώρητα. Ἡ ἔκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ
τοῦ προσώπου του καὶ αἱ σκηνικαὶ του κινή-
σεις παρίστανον τὸν ἀληθῶς πάσχοντα ἄνθρω-
πον καὶ ὄχι τὸν ἠθοποιὸν, τὸν ὑποκρινόμενον.
Ἡ πτώσις του μετὰ τοῦ καθίσματος, ὅταν
ἐπαναφέρει τὴν μητέρα του σχεδὸν συρμένην,
καλοῦσαν τὸν ἱατρὸν εἰς βοήθειαν, δὲν περι-
γράφεται· ὅ,τι καὶ ἂν εἶπη τις εἶνε ὀλίγον.
Εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν δὲν ἐγνωρίσαμεν
τὸν Γεννάδην εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἡ πρώτη,
καθ' ἣν εἶδομεν αὐτὸν παίζοντα μετὰ τῆς
δυνάμεως καὶ τέχνης· ἦτο ἄλλος ἄνθρωπος·
μὲ δύναμιν καταπλήσσοσαν, κυριεύσαν, συγ-
κλονούσαν. Ἡ ἀπαγγελία του ἀλάθητος, ὁ
χρωματισμὸς τῆς φωνῆς του λίαν ἐπιτυχῆς
καὶ αἱ μεταπτώσεις του φυσικώταται. Πατα-
γωδῆ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα τὸν
ἐκάλεσαν ἐπανελημένοισιν εἰς τὴν σκηνὴν.

— Τὸν αἰδεσιμώτατον Μάνδερν ὑπεδύθη ὁ
Μαρτίκος μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας· ἦτο τέλειος
τύπος Ἰησοῦτου.

— Καὶ ὁ Λοράνδος, ὡς Ἐνστράν, καὶ ἡ κ.
Αἰμιλία Μαρτίκου, ὡς Ρεζίνα, ἔπαιζαν μὲ ἀρ-
κετὴν ἐπιτυχίαν.

— Εἰς τὸ τέλος ἐπαίχθη ἡ κωμῶδια «Ὁ-
μοῖος τὸν Ὁμοῖον», εἰς τὴν ὁποῖαν ἐθριάμβευ-
σεν ἡ κ. Χαρίκλεια Λοράνδου, ὑποδύσασα τὴν
ὑπερήτριαν, ἐκτελοῦσαν καθήκοντα κυρίας.

— Κόσμος πολὺς παρηκολούθησε τὴν πα-
ράστασιν, παρ' ὄλην τὴν ἐπαναστατικὴν ὄψιν
τῆς πόλεως· τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἐκτίμη-
σιν, ἣν τρέφει ὁ κόσμος πρὸς τὸν θίασον
τούτον.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπαίχθη
διὰ τρίτην καὶ τελευταίαν φοράν ἡ «Ἐθρησία
Ρακέν». Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιζαν μετὰ τῆς
αὐτῆς ἐπιτυχίας. Ἡ παράστασις αὕτη ἦτο
καὶ ἡ ἀποχαιρετησθήριος τοῦ θιάσου.

Ἡ Τσιμπίδα

ΕΠΙΡΧΙΑΙ

«Θεάτρον Ὀλύμπια Πύργου»

Ὁ ἐκεῖ εὐρισκόμενος θίασος «Διόνυσος»
ἐξακολουθεῖ τακτικῶς τὰς παραστάσεις του ἐν
μέσῳ ἐκλεκτοῦ καὶ πολλοῦ ἀκροατηρίου.

— Ἐρχισαν μὲ τὴν «Μάγδα», ἣν ὑπε-
δύθη ἡ κ. Κοντοπούλου, ἐπηκολούθησαν δὲ ὁ
«Ἐπιβεωρητής», ἡ «Πριγκίπισσα τῆς Βαγ-
δάτης», τὸ «Ποιὸς βάζωμε στα σπῆτια μας»,
οἱ «Πειραταὶ» καὶ ἡ «Φρόνη».

— Ὁ θίασος ἤρесе πολὺ, διὰ τοῦτο οἱ
Πύργιοι τὸν ὑποστηρίζουν καὶ πολὺ δικαίως.

«Ἀπὸ πανοῦ»

— Ὁ Χάσνας εἰς ἐκ τῶν διαπρεπεστέ-
ρων ἠθοποιῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου τοῦ Βου-
κουρεστίου ἀπέθανε προχθὲς (3—9βρίου).

Οἱ ἀνταποκριταὶ